

Tansu Göksu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.04.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

()

Tansu GÖKSU 1977 yılında İstanbul'da doğmuştur.

İstanbul Sokakları

Her gün yürüdüğüm İstanbul sokaklarında
Ya yağmur ıslatır beni ya da bulutlar karartır düşlerimi
Yürüdüğüm kentin ıslak sokaklarında
İnsanların gözlerinde yağmur,
Yüzlerinde yarım kalan aşkların acısı var.

Sokaklarında görmek istediğim zürafalar
Ya yoklar ya da düşlerimde yaşıyorlar
Bir an için yanımda olsun istediğim dostlar
Ya uzak bir kentte mutlular ya da zaten hiç yoklar
Düşler kabusu dönüşüyor İstanbul sokaklarında.

Tansu Göksu

Karanlıktan aydınlığa

'Bazıları ışığın, bazıları gölgenin peşine düşer'
bazıları karanlığı elbise seçer kendilerine
karanlıkta nefes alırlar, karanlıkta konuşurlar
aydınlık olunca dünya susarlar...
yeni bir dünya ararlar kendilerine
taşların altındaki karanlıklarda
ya da kedilerin saklandığı sığınaklarda
ve insanlardan uzakta...
dönmek isterler kendi özlerine
yakarırlar tanrıya sessizce
belli etmeden ama yürekten
kimi zaman acıyla, kimi zaman
yüzünde tatlı bir tebessümle
gökten yağmur yağarken yüzlerine..
ve ağlarken kimi zaman
karışır yağmur damlaları gözyaşlarına
görenler anlamazlar,
gülerler yüzündeki tebessüme bakıp.
sonra bir kedi gelir durur karşısında
alır onu kollarına, devam eder yoluna
insanlar umurumda olmadan..
karanlığın ortasında, kedisi kollarında!
yağmur ıslatırken yüreğini
ve insanlar görmezken akan yaşları
yüzlerde hep bir tebessüm
düşlerde hep bir gerçek arayışı
ve ellerde gidenlerin sıcaklığı
karanlıktan aydınlığa giden yollar kapalı!

Tansu Göksu

Mavi

Martı olmak geçiyor insanın içinden böyle zamanlarda
Masmavi denizin üzerinde süzölmek
Yüreğinde gizliden ince bir sızıyla
Ve kimseler duymazken çaresiz haykırışlarını
Mavilere dalıp boğölmek herkesten habersiz
Sessiz sessiz ölüşünü izlerken balıklar,
Mavinin üzerindeki habersiz
Maviyle boğölmek! Sessiz sessiz...

Tansu Göksu

Nazım' a

Bu gece ben ayda gördüm seni
Senin güzel yüzünü, sen de beni gördüm
Sesinde sesimi duydum,
Cümlelerinde cümlelerimi okudum
Şevginde sevgimi hissettim;
İçten, sıcak ve rahatlatıcı...
İnsanlığımı gördüm sen de
Çaresizliğimi, yalnızlığımı
Sendе gördüm kendimi...
Bir tarafın güneş gibiydi; sımsıcak
İnsanları aydınlatan, kucaklayan sımsıkı
Bir tarafın gecenin karanlığı gibiydi
Evini özleyen evsizler gibiydin
Sokaklarında memleketin...
Memleketim gibiydin sen
Bazen aydınlık, bazen karanlık
Sen gibiydim ben;
Bazen mutlu bazen hüzünlü...
Seni gördüm düşümde...
Bir berber koltuğunda başında gardiyanlar
Kıvırcık saçlarını kestiler acımadan
Mavi gözlerini gördüm baktığın kırık aynada
Gözyaşlarım aktı, yıldızlar düştü yere
Ve o an ben kaçtım bu memleketten
Terk ettim senin gibi gittim bilinmeyene...
Bir ceviz ağacı oldum Gülhane Parkı'nda
Japon Balıkçısı oldum masmavi okyanuslarda
Dalgalarda boğuldum, dudaklarımda Piraye
Açıktı gözlerim ama kızıl bir gün ağarmamıştı daha...
Güneşli günler göreceğiz dedim kendi kendime
Bu memleket bizim dedim, bu topraklar bizim dedim
Dinletemedim bu memleketin insanlarına...
İnsan kalabilmekti umudum..
Sevgiyi kaybetmemekti amacım
Seni görebilmekti içimde seni... Gördüm!
Ve kendimi bir çınar ağacının altında buldum;
Yanında... Sen farkında olmasan da...

Tansu Göksu

Oyuncak Hikayesi

Bir oyuncak hikayesi benimkisi
Kimi zaman kırılmış, paramparça bir araba
Kimi zaman rengarenk bir balonum
Küçük bir çocuğun elinde;
Mutluluktan maviliklerde kaybolan...

Bir oyuncağın hikayesi benimkisi
Bazen kendi ruhunu taşıyan bir tren
Bilinmedik uzak diyarlara yol alan
Bazense bir gemiyim, güvertem çizik
Her güneşin doğuşunda karaya vuran

Oyunlar var; bitişi dünyanın sonu
Oyuncaklarım var; yok oluşları sonum

Tansu Göksu

Ölüme dair

Ölüm geliyor aklıma,
Ölümlüler geçiyor gözlerimden
Ölmüşler el sallıyorlar bana
Yemyeşil ağaçların altında
Beni bekliyorlar sabırla
Gel diyorlar sevecen bir tavırla
Gidesim var yanlarına
Acıyor içim!
Ve neredeyse kapanacak gözlerim
Ellerim tutmuyor, yüreğim suskun
Oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi
Anneme küsmüşüm.
Dünya yok sanki herşey bir düşün
Bir kağıdım var elimde
Bir de bitmek üzere mor bir kalemim
Bitince kağıdım ve kalemim
Ben de biteceğim biliyorum
Bekliyorum sessizce
Bu oyun bitsin ve perde insin gözlerime.

Tansu Göksu

Önce İnsan

Karanlık iyice bastırđı bugün gökyüzüne
Trenleri yakılmıştı ve ağaçları sökülmişti kentin
Bir ceset vardı yolda, ağlıyordu durmadan öldüğünden habersiz
Kan damlarken gözlerinden, ölmemişler çiğniyordu acımadan
Anlatılamaz bir nefretle...
Savaş yaşayan topraklarda ölürken insanlar, kadınlar ve masum çocuklar
Kalabalık kentlerde, ellerde pankartlar ve duvarda yazılar; "SAVAŞA HAYIR! "
Engel olamıyor milyonlar bir ülkeye.. savaş yaklaşırken yine kaybediyor iyiler
Yazılar yazmak, haykırmak avazın çıktığı kadar bağırarak.. karşı çıkmak savaşa
Güzel şeyler.. ama engel olamıyor ki nedense kimseler
Yakmamız gerek kendimizi gözünü kin bürümüşlerin karşısında
Ve yanarken haykırmak; " BARIŞ NEREDE? "
Nerede çok mutluyum deyip kendini denize atıp boğulanlar,
Nerede el ele yürüyen, bir kelebek kadar ömrü olan hüzünlü aşıklar
Nerede uçurtması tellere takılıp ağlayan kimsesiz çocuklar,
Ben gördüm! Az önce bir bomba düştü üzerlerine..hepsi yavaşça öldüler..
Ölürken beni gördüler.. kaç dediler.. yapamadım...sustum.
Başımı çevirdim acıyla;
Bir anne gördüm kurşunlar arasında, kucağında küçük bir kız çocuğu
Ağlarken annesi, kızı olanlardan habersiz tutmaya çalışıyordu akan yaşları elleri ile.
Rüya sanıyordu belki de tüm bu yaşananları...bilmiyordu gerçeği.
Ama öğrenmeliydi;
Düşler, gün gelir gerçek olur çok istendiğinde
Ya da gerçekler, bir düşünce olur hiç istenmediğinde..
SAVAŞ artık bir düşünce olsun... gerçeğin adı ise BARIŞ...
Martılar hep üstün gelsin akbabalarla kavgalarında
Ve karıncalar ezilmesin artık insanların ayaklarında...
İnsanlar ölmesin, iyiler gülsün bu saçma dünyada...

Tansu Göksu

Zürafalar ve Filler

Zürafalar gördüm düşlerimde
Siyah üzerine beyazlar
Koskoca kentin ortasında,
Yanıyorlar tek başlarına
Filler tanıdım ben; kulakları yapraktan
Daha yakınlar bana çoğu insanlardan.

Tansu Göksu